

saadant, det maatte der konfereres med Ministeren for offentlige Arbejder om. Jeg ved ikke, hvorvidt det kunde gaa an, og hvorvidt det ikke vilde medføre Beføstninger, som ikke staa i Forhold til Nytten, men det er et Spørgsmaal, der kan overvejes af et Udvalg. — Ellers tror jeg, som flere ærede Talere og navnlig den sidste ærede Taler udtalte, ikke, at man kan gaa synderlig andre Veje, end denne Lov gaar, naar man overhovedet vil have et Tilsyn med Kedlerne. Det naturlige er jo at gøre Forskel mellem de Dampkedler, der paa Grund af deres Størrelse og Damptrykket, hvormed de arbejder, ere særlig farlige, og som vel ogsaa derfor i Almindelighed kun bruges i de store Virksomheder og som Regel ikke i Landbruget, og saa de mindre Kedler, som ikke kunne betragtes som saa farlige, og derfor heller ikke ville stille saa store Fordringer til dem, der skulle passe dem. Fordringerne til Broven i § 3 for dem, der skulle passe de store Kedler, og som man kunde kalde Kedel- eller Maskinpassere af første Klasse — om man vil kalde dem Kedelpassere eller Maskinpassere, lægger jeg for min Part ikke videre Bægt paa — ere ikke for store og indeholde ikke andet end, hvad man nok med Billighed kan forlange af saadanne Folk, som vel egentlig gøre dette til deres Livserhverv, til det, som er deres egentlige Næringsvej eller Livsopgave. Og hvad de mindre Kedler angaa, som omtales i § 4, forekommer det mig, at Fordringerne ere saa bestedne, at det ikke kan genere Landbruget i nogen væsentlig Grad. For det første have vi Overgangsbestemmelserne i § 5, som bevirke, at Loven ikke i Reglen vil komme til at bevirke, at de nuværende kasseres, for saa vidt de ellers ere nogenlunde brugelige og ordentlige Folk, saa der er ingen, der paa Grund af Lovens Straftænder skulde blive nødt til at antage ny Folk til sine Anlæg af den Art, for saa vidt, som sagt, de nuværende kunne betragtes som nogenlunde paalidelige og ordentlige. Og for Fremtidens Skyld er det dog kun en meget lille Fordring, at vedkommende mindst 3 Maanedes skal have arbejdet ved Pasning af Dampkedler. Der er med Hensyn til disse Maskinpassere af anden Klasse, der omtales i § 4, ikke Tale om egentlige Eksaminer eller om noget, man kunde kalde en Eksamen, men kun om en Slags Attest for praktisk Besejttigelse i Arbejdet, og der forlanges jo ikke en Gang ubetinget, at det skal være under Tilsyn af en eksamineret Maskinpasser, at vedkommende skal have virket, det er tilstrækkeligt, at han har virket under en anden efter Fabriktilsynets Skøn

tilstrækkelig kyndig Mand. Jeg tror ikke, at det kan betragtes som nogen særdeles Byrde, og man maa dog paa den anden Side huske, at det kan ogsaa for Landbruget, saa vel som for anden Industri, være af Interesse og Nytte at have saadanne Folk. Det er jo heller ikke behageligt for Landbruget, at disse Eksplosioner finde Sted, og at Folk derved af og til komme til Stade, det er dog en Ulempe, som man ogsaa fra Landbrugets Synspunkt vil have Opfordring til at gøre en lille Smule for at modarbejde.

Det er ganske sandt, at Fabrikinspektøren faar en ret betydelig Myndighed efter § 5 og § 6; men det er mig ganske umuligt at indse, hvor man ellers skulde henlægge denne Myndighed. Der maa naturligvis være nogen, som har den omtalte Myndighed. Loven vilde jo kun blive et dødt Bogstav, naar der ikke eksisterer nogen, som kan eller skal sørge for dens Gennemførelse, og jeg ser ikke, at der er nogen anden Autoritet, der her kan være Tale om at benytte, end Fabrikinspektøren. Han maa give de i § 5 omtalte Tilladelser, og han maa have den i § 6 omtalte Myndighed til at fjerne Personer, som enten paa Grund af Ukyndighed, Uagtsomhed eller Mangel paa Udruelighed ikke kunne bruges, uden at man udsætter sig for Fare ved at bruge dem. Og der er heller ikke nogen som helst Grund til at tro, at Fabrikinspektøren i denne Henseende skulde gøre sig skyldig i nogen Partisthed eller andet utilbørligt Forhold; det er Ting, som han altid vil være uden nogen som helst Interesse i. De personlige Forhold vil han i Almindelighed staa saa fjernt, at der ikke godt her kan være Tale om, at han skulde gaa særlig med den ene eller den anden af Parterne uden Grund. I hvert Fald synes jeg, som sagt, at det ikke kan nytte at opponere mod disse Bestemmelser, uden at man kan paavise noget andet, der kan træde i Stedet for, og som er nogenlunde praktisk — en hel Procedure med Bevisførelse og Dom og andet af den Art vil der jo ikke godt kunne være Tale om. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale Loven til det høje Tings velvillige Behandling, idet jeg udtaler, at bortset fra dem, der ville være principielt mod Loven, synes jeg ellers ikke, at der kan være store Vanskeligheder ved nu at blive enig i Anledning af de andre Bemærkninger, der ere gjorte om den.

Carstensen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning, idet jeg vil støtte den Udtalelse, som fremkom fra det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Andersen), at man